

criptor i poeta. Tenen el desig, l'anhel de descobrir un text nou a la Villa Joanna per contemplar embadalits les seves composicions perquè la seva obra poètica és la més important de la Catalunya moderna.

Un dia ens sorprèn el calendari per donar-nos la benvinguda. "Roser de tot l'any" (1894) és un recull de 365 poemes de la flora catalana que eleva el llenguatge popular a poesia. Són descripcions precises i vives que sonen a música. Mossèn Cinto en dedica una per cada dia, totes elles diferents segons l'estació de l'any. Són joioses!

Quin goig aquell dia que les vaig descobrir per primera vegada! Personalment jo admirava Mossèn Cinto pel seu esperit lliure, català i patriòtic. Però en aquell moment la ploma de Verdaguer em va revelar la poesia.

Més endavant ens atrau l'atenció el llibre titulat: "Pàtria", que recull el poema més popular i conegut a través del cant: "L'emigrant" (1874). En conjunt, la seva obra neix de l'enyorança i el somni. Aquest n'és un exemple. L'escrigué mentre esperava embarcar cap a Amèrica, convençut que no tornaria a veure la seva terra ni els seus; malgrat que era el somni de la seva vida.

Llavors trobem una sala dedicada a L'ATLÀNTIDA. Aquesta obra és un poema èpic, geològic. L'autèntic eix de la trama és la natura, personificada per Hèrcules. Finalitzà l'obra el 18 de novembre de 1876, en desembarcar del darrer viatge i que dedicà a Antoni López i López, marquès de Comillas.

Durant la visita es comenta que Mossèn Cinto de l'efusió lírica i del discurs narratiu va compondre poemes religiosos combinant alegories populars, per exemple, "Montserrat" (1880) que és un recull de diverses odes, cançons i llegendes. "Virolai" és el primer dels poemes dedicat a la Verge de Montserrat amb el lema de "cansons". Anys més tard fou musicada per Josep Rodoreda.

També s'exhibeixen diverses edicions de "Oda a Barcelona". Fou premiada als Jocs Florals de Barcelona de 1883.

Verdaguer va obtenir diversos premis en successives convocatòries ara i adés, entre elles en resultà premiada la magnífica obra "L'Atlàntida" (1877). El 1880 se'l nomenà Mestre en Gay Saber per haver concedit els tres primers premis amb l'obra "La Barretina". Mossèn Cinto, excursionista pioner incansable i bon observador ens deixà un bon llegat paisatgístic. Així que ens fixem en una de les seves obres òptimes "Canigó" (1886). És un poema èpic i geogràfic. Canta els orígens llegendaris de la Catalunya cristiana a través d'històries cavalleresques. Fa reviu els personatges de l'època medieval, de l'any 1000. S'exposen diferents edicions d'aquesta obra i el mapa de la primera edició, fet per ell mateix.

Villa Joanna, seu del Museu Verdaguer. Foto Alfons Garcia

No podíem deixar de comentar l'obra escrita en prosa "Excursions i viatges" on l'autor descriu la nostra geografia amb una precisió florida i documentada. Manuscrit que es conserva al museu.

Jacint Verdaguer també viatjà per Europa: París, Suïssa, Bèlgica, Alemanya i Rússia. Sempre aprofità per escriure. També queda constància del "Dietari d'un Pelegrí a Terra Santa".

És molt important el seu recull de cartes, es pot subratllar la que escriu a Marian Aguiló quan mort la seva mare, de qui Verdaguer havia rebut una gran aportació que s'expressa en la seva obra literària. Aquest recull epistolar està considerat com la millor prosa on Verdaguer s'expressa amb sensibilitat, tendresa i humanitat.

En el centre de documentació també hi trobem goigs i cançons populars que moltes són inspirades en les que cantaven els homes del camp.

Ens fixem en els articles que foren publicats a "La Publicitat" l'agost de 1895 sota el títol "En defensa pròpia". També es publicaren a "L'Opinió" i al "Diario del Comercio". A on constaten la tristesa dels últims anys. Mossèn Cinto ja havia dit a una carta a Apelles Mestres: "M'he tancat en un cercol de ferro", "i vaig donant voltes i voltes sense sortir-ne". Ens afirma l'afflicció i desconsol de l'autor en les darreries de la seva vida.

No obstant, ell, treballà fins a l'últim moment. Uns dies abans de la seva mort compondre encara alguns poemes dedicats "A la Verge Maria de Vallvidrera". I corregia, en segona edició "Montserrat". Però la darrera obra que Verdaguer veié publicada fou "Flors de Maria".

Quatre dies abans de la seva mort se li concedí la creu d'Alfons XVII. Però ja a l'any 1886, el bisbe Morgades de Ripoll el proclamà "poeta de Catalunya".

L'obra de Verdaguer ha estat traduïda al francès, castellà, l'anglès, l'alemany, xec, portuguès, occità i italià. Tot això ens fa prendre consciència del volum del seu patrimoni literari.

